

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ Δ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωσαίαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 40^α

Ἐν Ἀθήναις 1 Μαρτίου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 9

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ. (Συνέχεια)

— Ναι, ἐφιδύρισεν ἕνας γέρος ψαρᾶς. μὰ τοῦ ἔπρεπε νὰ περάσῃ τὸν Γαλαξίον Βράχον;

— Σιωπή, εἶπε τρίτος· ἡ Μαρριάννα εἶν' ἐδῶ καὶ μᾶς ἀκούει.

Ἄλλοίμονον! Ἡ δυστυχὴς Μαρριάννα τ' ἀκουσεν ὅλα. Χλωμή, ἀκίνητη, μὲ τὴν ἐκφρασιν φοβερᾶς ἀγωνίας εἰς τὸ πρόσωπόν, ἐρενοῦσε τὸν ὄρθοντα.

— Ἐνα παιδί ἐστὶ νησάκι Μοδέξ! ἐφώναξεν ἕνας ναύτης, ὁ ὁποῖος εἶχε τηλεσκόπιον.

Ἡ Μαρριάννα ἔτρεξε πρὸς αὐτόν.

— Κάμε μου τὴ χάρι νὰ ἰδῶ! τοῦ εἶπε.

Καὶ κολλήσασα τὸ ὕγρον τῆς μάτι εἰς τὸ γυαλί, ἐκύτταζε μὲ ἀγωνίαν ἀπερίγραπτην.

— Εἶνε ἡ βάρκα τοῦ Ἀντώνη!! ἐφώναξε.

— Φτάνει νὰ μπορέσῃ νὰ πλησιάσῃ! εἶπε σίγα ὁ γέρος ψαρᾶς.

— Γιὰ νὰ ἰδῶ κ' ἐγώ, εἶπε μία ἄλλη γυναῖκα, τῆς ὁποίας ὁ ἄνδρας ἐκυβερνοῦσε τὴν τρίτην βάρκαν, — ἐκείνην ποῦ οὔτε εἶχε φανή, οὔτε ἠκούσθη τίποτε δι' αὐτήν.

— Καλὲ εἶνε ἡ βάρκα τοῦ Ἀντώνη! ἐβεβαίωσεν ὁ ψαρᾶς, κυττάζας μὲ τὸ τηλεσκόπιον.

— Παναγία μου καὶ Κυρά μου, φύλαγε τὸν ἄνδρα μου! προσήγετο ἡ Μαρριάννα.

Μὲ ὄλην τὴν καλοκαίριαν, ἡ βάρκα ἐπλησίασε γρήγορα. Σὲ λίγο ἠμποροῦσαν νὰ διακρίνουν τοὺς ἀνθρώπους ποῦ εἶχε μέσα. Ἦσαν τρεῖς. Φεύγων ὁ Ἀντώνης, εἶχε πάρῃ μαζί του τὸν τακτικὸν τοῦ ναύτην, ἕνα μούτσον, καὶ τὸν Τζανῆν.

Ποῖος λοιπὸν ἔλειπε; ...

Μὲ τὸ μάτι κολλημένον εἰς

τὸν φικὰν τοῦ τηλεσκοπίου, ἡ Μαρριάννα ἐπροσπαθοῦσε νὰ διακρίνῃ ποῖος καὶ ποῖος ἦταν εἰς τὴν βάρκαν. Ἀλλὰ πλησίον τῆς, τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα μερικῶν γυμνασμένων θαλασσιῶν, εἶχεν ἤδη ἀνακαλύψῃ ὅτι ὁ Ἀντώνης δὲν εὔρισκετο μὲ τοὺς συντρόφους του. Καὶ ὁ ναύτης τοῦ ἐπίσης ἔλειπεν... Εἰς τὴν βάρκαν δὲν ἦταν παρὰ ὁ μούτσος, ὁ Τζανῆς καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς νύκτας τῆς ἄλλης βάρκας ποῦ ἐπεριμένετο...

Πρὸς τὴν ἀπὸ ἀγωνίαν, ἡ Μαρριάννα ἐρωτοῦσε μὲ τὸ βλέμμα τοὺς παρισταμένους. Τὰ καταλυπημένα πρόσωπα

τῶν τῆς ἐφάνεροναν τὴν σκληρὰν ἀλήθειαν. Καὶ ὅμως ἤθελεν ἀκόμη νὰ μριβάλλῃ... Μὲ τὴν τρέμουσαν χεῖρά τῆς ἐξαναπῆρε τὸ τηλεσκόπιον.

Χίλιες φορές ἡ βάρκα ἐκινδύνεουσε νὰ βυθισθῇ ἀπὸ τὰ ἄγρια κύματα, ἢ νὰ συντριεθῇ ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους. Καθήμενος εἰς τὴν πρύμνην, ὁ Τζανῆς ἐκρατοῦσε τὸ δοιάκι. Μ' ἕνα μανδηλι εἶχε δεμένον τὸ πρόσωπόν του, καὶ τὸ αριστερὸν τοῦ χέρι, ἀκίνητον, ἐφαίνετο ὡς δεμένον εἰς τὴν βλούζαν του. Ὁ ἄλλος ναύτης ἐπρόσεχε τὰ πανιά. Ὁ μικρὸς μούτσος, ὁ ὁποῖος ἦτο μαλὶς δώδεκα χρόνων, τὸν ἐβοηθοῦσε, καὶ μ' ἕνα ξύλινον κουδᾶν ἀδειάζε τὸ νερὸν ποῦ ἐπλημμύριζε τὸ σκάφος.

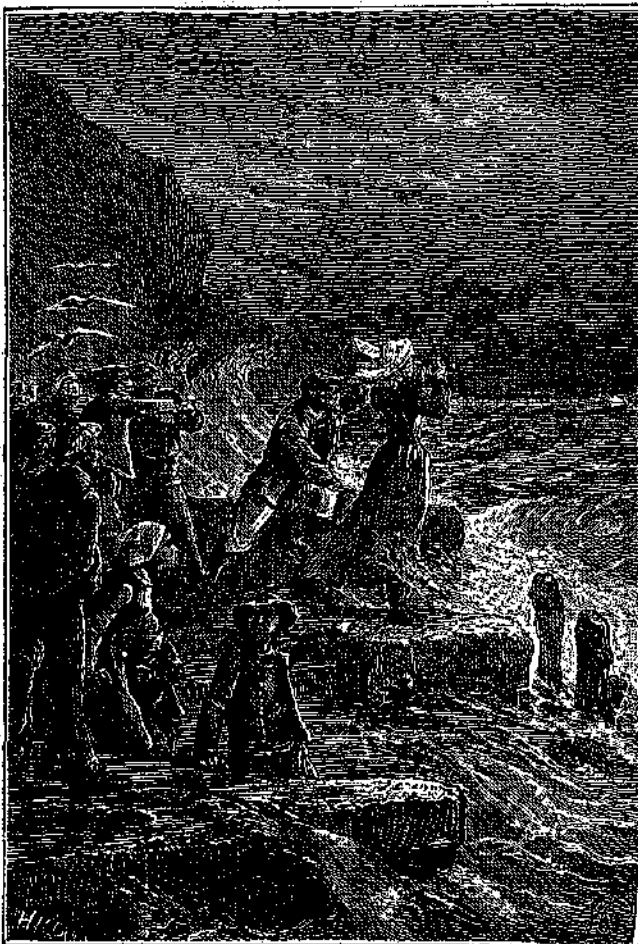
Τελος πάντων ἡ βάρκα ἄραξε, καὶ ὅλοι ἔτρεξαν πρὸς τοὺς ναύτας.

— Ὁ ἄντρας μου! ἐφώναξεν ἡ Μαρριάννα ἀπλόνοῦσα τὰ χεῖρια πρὸς τὸν Τζανῆν.

— Ὁ Θεὸς μᾶς τὸν ἐπῆρε! ἐφιδύρισεν ὁ ναύτης. κλαίων σὰν παιδί.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἐβγαλε μίαν φωνὴν ποῦ ἐξέσχιζε τὸν λαιμὸν τῆς.

— Πέθανε σὰν γενναῖος καὶ ἀξίος ναύτης ποῦ ἦταν! ἐξακολούθησεν ὁ Τζανῆς μὲ ζωηρότητα. Θέλησε νὰ βοηθήσῃ τοὺς συντρόφους του, ποῦ ἡ βάρκα τοὺς ἐβούλιαξε. Καθὼς ἐσχυφε γιὰ νὰ ρίξῃ τὸ σχοινί 'ς ἕνα δυστυχισμένον ποῦ ἐπνίγετο, πᾶρ' τὸν 'ς τὴ θάλασσαν. Πέφτω κ' ἐγὼ κατόπι του, ἀλλὰ ποῦ νὰ τον εὔρω!... Τὸ κύμα μ' ἐρριξεν ἐπάνω 'ς τοὺς βράχους ἐπειτα, καθὼς ἐγύρῃσε πίσω, μὲ ξανάφερε 'ς τὴν βάρκαν, καὶ τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί μ' ἐτράβηξε καὶ μ' ἔσωσε. — ἐπρόσεχε δεῖ-

« Εἶνε ἡ βάρκα τοῦ Ἀντώνη!! » (Σελ. 65, στ. α'.)

χων τὸν ναυτὴν τῆς ἄλλης βάρκας. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ὠμιλοῦσε τὴν στιγμήν εκείνην εἰς τὴν χήραν τοῦ ναυτοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀντώνης ματαίως εἶχε προσπαθῆσαι νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον.

Ὁ δὲ ναυτὸς ἦτο υἱὸς του. Εἶχε περάσῃ τὰ δύο τοῦ χέρια εἰς τὸν λαιμὸν τῆς μητέρας του κ' ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Ὁ Τζανῆς καὶ μερικοὶ γείτονες ἐπῆγαν τὴν Μαριάνναν εἰς τὸ σπίτι της. Καθὼς ἐμβῆκεν εἰς τὴν καλύβαν, ὅπου ποτὲ πλέον δὲν θὰ ξαναδύσει τὸν Ἀντώνην, ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ καὶ νὰ τραβομαλλίζεται.

Τὰ ἀθῶα χὰδια τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ὁ Τζανῆς εἶχε ἀπορῆξῃ ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά της, τὴν ἔκαμαν ἐπιτέλους νὰ χύσῃ τὰ δάκρυα ποὺ τὴν ἐπνίγαν. Ἐνωσε τὰ τρία ἀγαπητὰ κεφαλάκια καὶ τα ἐσφίξεν ἐπάνω εἰς τὴν καρδίαν της, με κλάματα καὶ με φιλιὰ.

Τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιά δὲν ἤμποροῦσαν νὰ πιστεύσουν τὴν συμφορὰν των.

— Ὁ πατέρας θὰ γυρίσῃ ! ἔλεγεν ὁ Ἀνδρῆκος.

— Ὡ, ναί ! ἐβελίωνεν ἡ Ροχαλία.

Ἡ Διονυσία ἐκλαίγε σιωπηλῆ. Ἡ Μαρούσα, ἀπαρηγόρητη, ἤθελε νὰ εἶχεν ἀποθάνῃ αὐτὴ ἀντὶ τοῦ καλοῦ Ἀντώνη.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἡ Μαριάννα ἀπῆλθε νὰ της διηγήθῃ ὁ Τζανῆς ἔλασ τὰς λεπτομερείας τοῦ δυστυχήματος, ποὺ τὴν ἔκαμε χήραν.

— Ὁ Ἀντώνης εἶνε ἑστὸν οὐρανὸν με τοὺς Μάρτυρας καὶ με τοὺς Ἁγίους ἔειπεν ἀφοῦ ἄκουσε τὴν διήγησιν ὅτι τον ξαναῦρῶ ὅταν αὐτὰ, — κ' ἐδειξε τὰ παιδιά, — θὰ μποροῦν νὰ ζήσουν καὶ χωρὶς ἐμέ.

— Ναί, Μαριάννα, ἀπεκρίθη ὁ Τζανῆς ὅμως ὁ Θεὸς θὰ ἔκαμε καλλίτερα ἂν ἔπερνε μένα στὴ θέσι τοῦ καίμενου μας τοῦ Ἀντώνη.

Ἡ Μαριάννα ἦταν γυναῖκα γενναία. Ἡ εὐσέβειά της καὶ ἡ στοργὴ της πρὸς τὰ παιδιά, τῆς ἔδωσαν δύναμιν νὰ κυριεύσῃ τὴν λύπην της. Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν, ἡ Διονυσία καὶ ἡ Μαρούσα εὐεργιστοῦσαν τὸ σπίτι, ἐμαγαρίρευσαν, ἐπεριποιτήθησαν τὰλλα παιδιά, καὶ τέλος πάντων ἐδειξαν, διὰ νάντικαταστήσουν τὴν δυστυχῆ μητέρα, ἐξυπνάδαν καὶ δραστηριότητα, ποὺ συνεκίνησε πολὺ τὸν Τζανῆν καὶ τὴν Μαριάνναν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀνδρῆκος ὁ καίμενος ἔκαμαν ὅτι ἤμποροῦσε τὰ ἀγόρια ὁμοῦ δὲν ἔχουν πάντοτε τὴν πρῶμην ἐκείνην ἐξυπνάδαν τῶν κοριτσιῶν. Ἐπειτα ὁ θάνατος τοῦ πατέρα του τὸν εἶχε βυθίσῃ ὡς εἰς νάρκην, τὸν εἶχεν ἀλαλιάσῃ. Ἡμέρες ὀλόκληρες τὶς ἔπερνοῦσε με τὸν Κιντοῦ εἰς τὴν ἀκρογια-

λιάν, ζητῶν τὸν ἀπόντα ἀπὸ τὰ κύματα ποὺ τὸν εἶχαν καταπιῆ, κ' ἐρρυνῶν με τὸ βλέμμα διὰ τὰ σημεῖα τοῦ διαστήματος. Ἡ Μαρούσα ἐπῆγαινε καὶ τὸν ἔπερνε τὴν ὄραν τοῦ φαγητοῦ. Τὴν ἀκολουθοῦσαν, ἀλλ' ἄμα ἔπαυσεν ἢ ἐπίβλεψεν, ἐγύριζε πάλιν εἰς τὴν θέσιν του. Ἀπὸ τὸ στόμα τὴν μία μόνον λέξις ἐβγαίνει : « Πατέρα ! »

Τὸ κακόμοιρο ! . . . τώρα μόλις ἐννοῦσε τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς ποὺ εἶχε πάθῃ . . . Ἡ Διονυσία, ἂν καὶ μικρότερα, τὸ ἐννοῦσε καλλίτερα. Σωστή γυναῖκα πλέον κατὰ τὴν ψυχὴν, εὕρισκε, διὰ νὰ παρηγορῇ τὴν μητέρα της, λόγια καὶ χάδια πολὺ ἀνώτερα τῆς ἡλικίας της.

Ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν εὐθύς, ὁ Τζανῆς ἄρχισε νὰ ἐργάζεται, διὰ νὰ διορθώσῃ τὰς βλάβας ποὺ εἶχε πάθῃ ἢ βάρκα τοῦ Ἀντώνη. Καὶ ὅμως ὁ καλὸς ναυτὴς δὲν εἶχε πάθῃ ὀλιγώτερες καὶ αὐτὸς . . . Εἶχε μίαν μεγάλην τρύπαν εἰς τὸ κεφάλι, καὶ τὸ ἀριστερόν του χερί ἦτο γεμάτον πληγὰς ἄλλὰ τὸ θάρρος του τοῦ ἔδιδε δυνάμεις δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκογένειαν τοῦ φίλου του.

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας, ἡ βάρκα ἦτο ἑτοιμὴ εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ὁ Τζανῆς ἀνεχώρησε διὰ φάρεμα μ' ἕνα ναυτὴν ποὺ εἶχε μισθώσῃ, καὶ με τὸν μικρὸν μοῦτσον ποὺ συνάδουε συνήθως τὸν δυστυχῆ Ἀντώνην καὶ ποὺ ὄλιγον ἔλειπε νὰ πνιγῇ μαζί του. Ἀλλοίμονον ! τὸ παιδί ἔπρεπε νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί του, καὶ ἐμβαίνει πάλιν εἰς τὴν βάρκαν με γενναϊότητα, διότι αὐτὸ ἦτο τὸ καθήκον του.

Ἐπάρχουν πολλὰ λυπηρὰ πράγματα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἄλλὰ καὶ πόσοι ἠρωῖμοι, πόσοι εὐγενεῖς πράξεις ποὺ μένουν κρυμμένα ! πόσοι ὑπάρξουσιν γεμάτοι θάρρος καὶ αὐταπάρνησιν, ποὺ ἔπρεπε νὰ μας χρησιμεύουν ὡς παράδειγμα !

Ἐἶνε περιττὸν νὰ ἐπώμεν, ὅτι τὸ προῖον τοῦ φαρμάκου τοῦ Τζανῆ ἀνῆκεν ὀλοκληρὸν εἰς τὴν οἰκογένειαν Μοράνδου. Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ εἶχε γίνῃ ἰδική του. Ὁ ναυτὴς ἀνεδέχετο τὴν ἰερὰν ἐντολήν νὰ προστατεύσῃ τὰ ὄφρανα, ὡς εἴαν ὁ πατέρας των εἶχε προφάσῃ ἀποθνήσκων, νὰ τοῦ τὴν ἀναθήσῃ. Διὰ νὰ εἶνε πλέον ἐλεύθερος, ἐγκατατέστη εἰς μίαν καλύβην ἐκεῖ κοντά. Ἐτρῶγεν εἰς τοῦ Μοράνδου, ἀλλὰ συχνότερα εὐρίσκετο εἰς τὸ πέλαιος παρα εἰς τὴν στερῆάν. Ἐπειδὴ ἦτο ἀπὸ τοὺς ἀνδρείους καὶ ἰκανοὺς ἐκείνοισιν ναύτας, τοὺς ὁποίους καθὲς πλοίαρχος ἐπιθυμῆ νὰ ἔχῃ εἰς τὸ πλοῖόν του, εὐκολὰ ἐπέτυχεν ἀπὸ τὸν πλοίαρχον τοῦ Ἄργνα ὡς εἰς τὸν ἄδειαν νὰ μείνῃ εἰς τὸ Λαμμοδεῖ ἕως τὴν ἡμέραν ποὺ θὰ ἐφρυγε τὸ πλοῖον.

Ὅλον τὸν καιρὸν ποὺ τοῦ ἄφρινεν ἐλεύθερον τὸ φάρεμα, ἐφρόντιζε διὰ τὰ ὄφρανα καὶ τὴν μητέρα των. Ὑστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὅταν ἤθελε πιά ὁ καιρὸς διὰ νὰ φύγῃ, ἐρώτησεν ἕνα βράδῃ τὴν Μαριάνναν, τί ἐλογάριαζε νὰ κάμῃ ἐστὼν δὲν θὰ ἦτο αὐτὸς ἐκεῖ, διὰ νὰ κυβερνᾷ τὴν φαρδάρκην.

— Σοῦ το εἶπα, ἀπεκρίθη ἡ χήρα θὰ προσπαθῶ νὰ νοικιάσω τὴ βάρκα ἐστὼ ναυτὴ μας, ποὺ εἶνε καλὸς ἀνθρώπος. Θὰ ψαρεύῃ καὶ θὰ μου δίνῃ τὰ μισθὰ.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Τζανῆς, εἶνε τὸ καλλίτερον ποὺ μπορεῖς νὰ κάμῃς. Ἀμὲ τὸ παιδί ;

— Ὁ Ἀνδρῆκος ;

— Μάλιστα, ὁ Ἀνδρῆκος . . . Τὶ κάνεις πῶς δὲν καταλαβαίνει ; Δὲν συλλογίζεσαι, καίμενη Μαριάννα, εἰς τὸν ἐρχόμενον μῆνα θὰ κλείσῃ τὰ δέκα ; Γιὰ τὴν ἡλικία του, εἶνε ψηλὸς καὶ γερός. Μπορεῖ νὰ ἐμβῇ ἀπὸ τώρα σὲ καρὰδι.

— Μὰ εἶνε πολὺ μικρὸς . . .

— Ἐγὼ ἐστὴν ἡλικία του ἤμου μοῦτσος.

— Μὴ μού τον πάρῃς ἀκόμα, Τζανῆ. Εἶμαι τόσῃ δυστυχισμένη τώρα !

Ἄφησε μού τον κάνε δυο-τρία χρόνια. Ἐπειτα, φοβᾶμαι τὴ θάλασσα.

— Δὲν ἔχεις δίκην, Μαριάννα ξεφύρεις πολὺ καλά ὅτι ὁ πατέρας του ἤθελε νὰ τον κάμῃ ναυτικὸ.

— Δυστυχία μοῦ ἐψφύρισεν ἡ μητέρα.

— Ὁ Ἀνδρῆκος εἶνε πολὺ καλὸ παιδί, εἶπεν ὁ Τζανῆς ἄλλὰ φοβᾶμαι μὴ γίνῃ ὀκνηρὸς.

— Ἐγὼ πταίω.

— Δὲν λέγω ὄχι ἄλλὰ καὶ ὁ χαρακίτης εἶνε νὰ κάμῃ πολὺ. Ἄς φάγῃ λίγο ψωμί με ἴβρωτα, καὶ νὰ ἰδῆς πῶς θὰ τον ὠρελῆσῃ. Τελος πάντων, ἀρχετὰ εἶπαμε γιὰ σήμερα. Τὰ ξαναλέμε ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνον.

— Ναί, σ' ἕνα χρόνον ! θὰ γυρίσῃς, εἰ ;

— Χωρὶς ἄλλο. Ἄκουσέ με ὅμως :

Ἐπρεπε νὰ συνειθίσῃς λίγο-λίγο τὸ παιδί στὴν τραχεῖα ζωὴ που θὰ κάμῃ. Διαφορετικὰ θὰ ὑποφέρῃ πολὺ. Σαν εἶνε καλὸς καιρὸς, στέλεν τον ἐστὼ φάρεμα με τὴ βάρκα. Σὲ κανένα μεγάλο καρὰδι δὲν πέρνουν μοῦτσους ὀλωδεῖδου ἀγῆμναστους. Μάθε τον ἀκόμα καὶ λίγα γράμματα. Τὰ γράμματα ὠρελοῦν εἰς ὅλα καὶ δὲν βλάπτουν εἰς τίποτε. Ἐλα, Μαριάννα, κάμε θάρρος, σκέψου ἐφρόνιμα, καὶ μὴν κλαῖς τώρα σὸν παιδί.

— Δὲν μπορῶ, Τζανῆ . . . Ὅσῳ συλλογίζομαι τί μου ἐστοίχισεν ὡς τώρα αὐτὴ ἡ θάλασσα !

Ὁ Τζανῆς παρηγόρησεν ὅπως μποροῦσε τὴν δυστυχῆ γυναῖκα. Θὰ ἐφρυγε μετὰ δυο-τρεῖς ἡμέρας. Εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ, ἐκαινοῦργωσε τὴν βάρκαν, ἐδιόρθωσε τὰ ἐργαλεῖα τοῦ φαρμάκου κ'

ἐκλείσει με τὸν παλῆν ναυτὴν τοῦ Ἀντώνη τὴν συμφωνίαν ποὺ τοῦ εἶχεν εἰπῆ ἢ Μαριάννα. Ὁ ναυτὴς αὐτὸς, ὁ ὁποῖος ὀνομάζετο Κωνσταντῆς, ἀνελαβε νὰ διατηρῇ εἰς καλὴν κατάστασιν τὴν βάρκαν καθὼς καὶ τὰ δίκτυα, καὶ νὰ μοιράζεται τὸ προῖον τοῦ φαρμάκου με τὴν οἰκογένειαν Μοράνδου.

[Ἐπειτα συνέχισα] ΦΟΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Véhail]

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΥΛΟΓΟΣ ΑΠΟΡΙΑ

Ἄγαπητοί μου, ὁ ὀλίγου συνηθῆν με τὸν φίλον μας Μικρόν Ἀθηναῖον, ὁ ὁποῖος προκειμένου περὶ δύο προηγουμένων ἐπιστολῶν μου, μοῦ εἶπε τὰ ἐξῆς : « Ἐγέλασθ πολὺ με τὴν ἱστορίαν τῆς Δεσποινίδος Παρουσῶν. Καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἐγέλασα περισσότερο μετὰ τὰ ἑλληνικά της, παρὰ μετὰ τὰ λογοπαίγνια τοῦ Ἰάκωβου, ὁ ὁποῖος βρίζει κάτω καὶ τὸν Ἀνανιαν ! Ἀλήθεια, εἶνε παράξενη καὶ ἀστειοτάτη παραφωνία νὰ μιλά κανεὶς σὺν βιβλίῳ, νὰ μεταφράσῃ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἔλας τῆς κοινῆς φράσεως, καὶ νὰ μεταχειρίζεται ὑποτακτικὰς μετὰ καὶ νὰ προσέχῃ μήπως τοῦ πέσῃ κανένα νῆ ἀπὸ τὴν αἰτιατικὴν. Καὶ ὅμως . . . ἂν καλοεξετάσῃ κανεὶς τὸ πρᾶγμα, θὰ εὕρῃ ἴσως ὅτι ἡ δεσποινὶς Παρουσῶν . . . δὲν ἔχει καὶ ὀλωδεῖδου ἀδικον. Τί λέτε καὶ σεις ;

«— Δὲν εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ τίποτε, ἂν δὲν ἀκούσω πρῶτα τὴν ἰδίαν σου.

«— Μάλιστα ! ἰδοὺ τί ἐννοῶ : Ἡ δεσποινὶς Παρουσῶν ἐσπούδασεν, ἐτελείωσε τὸ Ἀρσάκειον, ἔχει δῖπλωμα με ἀριστα. Λοιπὸν εἶνε γραμματισμένη, ἢ ὅπως θὰ ἔλεγεν ἡ ἰδίᾳ, πεπαιδευμένη. Καὶ ἐγὼ ὑποθέτω, ὅτι θὰ εἶπα μετὰ τὸν νοῦν της : « Ὁ γραμματισμένος ἀνθρώπος δὲν πρέπει νὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὸν ἀγράμματον ; Καὶ ἂν δὲν ἐμιλῆ διαφορετικὴν γλῶσσαν, τότε πῶς θὰ διαφέρῃ ; Γιατί τόσα χρόνια ἐσπούδασα ἑλληνικά ; Γιατί ἄλλο, παρὰ γιὰ νὰ τα ὀμιλῶ καὶ νὰ τα γράφω ; Λοιπὸν θὰ τα ὀμιλῶ ! Ἀδιάφορον ἂν οἱ ἄλλοι δὲν ὀμιλοῦν ἔτσι. Ἐπιτέλους, ὡς γραμματισμένη ποῦ εἶμαι, καὶ ἀριστοῦχος μάλιστα, ἄς δώσω ἐγὼ τὸ καλὸν παρά-

δειγμα. Θὰ με θαυμάσουν, θὰ με ζηλεύσουν καὶ θὰ με μιμηθοῦν. » Ἐνατέσκον συλλογισμὸν νομίζω ὅτι κάμνει ἡ δεσποινὶς Παρουσῶν, καὶ νομίζω μάλιστα ὅτι τὸν ἴδιον συλλογισμὸν εἰμπορεῖ νὰ τον κάμῃ καθὲς γραμματισμένος. «— Καὶ σοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε ὀρθὸς ; ἠρώτησα τὸν φίλον μας.

«— Διατὶ ὄχι ; . . . ξεύρω κ' ἐγὼ . . . «— Ἄν ὁ συλλογισμὸς ἦτο ὀρθός, εἶπα, τότε ἡ δεσποινὶς Παρουσῶν θὰ εἶχε δίκαιον πληρέστατα ! Καὶ ξεύρεις τί ἄλλο ἄκουη ; Κανεὶς δὲν θὰ ἐγελοῦσε μαζί της, διότι ὅλοι οἱ γραμματισμένοι θὰ μιλοῦσαν ἔτσι, καὶ τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο συνειθισμένον καὶ φυσικόν. Ἀλλὰ βλέπεις ὅτι συμβαίνει τὸ ἐναντίον. Σὺ ὁ ἴδιος μοῦ ὠμολόγησες πρὸ ὀλίγου ὅτι ἐγέλασθ μετὰ τὰ ἑλληνικά. Καὶ πιστεύεις ὅτι ἐγέλασθ ὅλοι τὸ ἴδιο. Κανεὶς γραμματισμένος, καὶ πολὺ πρὸ γραμματισμένος ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Παρουσῶν, δὲν ἐμιλεῖ ἔτσι σήμερα. Καὶ ἂν τυχὸν ἐμιλήσῃ, θὰ γίνῃ καταγελαστός ὅπως κ' ἐκεῖνη. Δὲν σοῦ λέγω, πάντα ὑπάρχει κάποια διαφορὰ μεταξὺ τῆς ὀμιλουμένης γλώσσης τῶν ἀγράμματον, καὶ τῆς ὀμιλουμένης τῶν γραμματισμένων. Ἀλλ' ὅταν ἡ διαφορὰ αὐτὴ ὑπερβαίνει τὰ ὄρια, ἡ ὀμιλία γίνετα ἀμέσως σχολαστικὴ καὶ γελοία. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ συλλογισμὸς σου, — δηλαδή ὁ συλλογισμὸς τῆς Δεσποινίδος Παρουσῶν, — δὲν εἶνε ὀρθός. Καὶ ὅμως ἐξέφρασες μίαν εὐλογον ἀπορίαν, διὰ τὴν ὁποῖαν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ σκεφθῇ πολλά. « Ὁ γραμματισμένος — εἶπες, — δὲν πρέπει νὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὸν ἀγράμματον ; » Ναί ἄλλ' ὄχι μόνον κατὰ τὴν γλῶσσαν. Πρέπει νὰ διαφέρῃ κατὰ τὰς ἰδέας, κατὰ τὰ αἰσθήματα, κατὰ τὸν ἀνθρωπισμὸν, κατὰ τὰς πραγματικὰς γνώσεις, κατὰ τὴν συμπεριφορὰν, κατὰ τὴν καλαισθησίαν. Ἡ γλῶσση εἶνε ἄλλο πρᾶγμα ἢ γλῶσση δὲν εἶνε τὸ κυριώτερον. Καὶ διὰ νὰ πεισθῇς ἀμέσως, χωρὶς νὰ σοῦ πῶ πολλὰ λόγια, πάρῃ παράδειγμα τοὺς ποιητάς μας : τὸν Σολωμὸν, τὸν Βαλαωρίτην καὶ τοὺς λοιποὺς μεγάλους ποιητάς. Ἐπάρχουν πλέον ἀνεκφυγέμενοι ἀνθρώποι ἀπὸ αὐτούς ; εἶχε κανεὶς ὑψηλότερας ἰδέας, εὐγενέστερα αἰσθήματα ἀπὸ αὐτούς ; Ὅχι βέβαια. Καὶ ὅμως τὰ ἐξέφρασαν εἰς τὴν ἀπλουστεραν γλῶσσαν ποῦ ὑπάρχει, εἰς μίαν γλῶσσαν τόσο ἀπλήν, ποῦ δὲν τὴν ὀμιλοῦμεν τώρα οὔτε ἡμεῖς οἱ ἴδιοι . . . Βλέπεις λοιπὸν, ὅτι ἂν ἐσπούδασε κανεὶς Ὀμηρον, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ το δειξῇ ὀμιλῶν ὀμηρικὰ εἰς τὰ καλά καθούμενα, καὶ ἂν ἐνόησε τὸν Θεοκυδίδην, δὲν θὰ μας πείσῃ περὶ αὐτοῦ, μεταχειριζόμενος τὰς λέξεις του. Ἐχομεν μίαν κοινὴν ὀμιλουμένην γλῶσσαν, ὅπως ὅλοι οἱ πολι-

τισμένοι λαοὶ τοῦ κόσμου, ἢ ὁποῖα διαφέρει ἀπὸ τὴν γραφομένην γλῶσσαν, — ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τῶν βιβλίων, — καὶ αὐτὴν ὀμιλοῦμεν ὅλοι, γραμματισμένοι καὶ ἀγράμματοι, σοφοὶ καὶ ἄσοφοι, καλοὶ καὶ κακοί. Τί εἴμεθα, τὸ δείχνει ἡ ἐνοια, ἡ οὐσία τῶν λεγομένων μας, καὶ ὄχι αἱ λέξεις. Δι' αὐτὸ ὁ συλλογισμὸς τῆς δεσποινίδος Παρουσῶν δὲν εἶνε ὀρθός, καὶ δι' αὐτὸ ἐγέλασθαι ὅλοι μαζί της, καὶ γελοῦμεν μετὰ ὁποῖον ἐμιλῆ κατὰ τὸ σύστημά της, δηλαδή μετὰ τὸν καλὸν καὶ μετὰ τὸν κακὸν μεταχειρισθῆ καμμίαν ἄλλην λέξιν, ἢ μήπως τοῦ φύγη κανένα νῆ.

«— Ὅταν γράφῃ ὅμως ;

«— Ἄ ! ὅταν γράφῃ τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Ἡ γραφομένη γλῶσσά μας εἶνε διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ὀμιλουμένην. Αὐτὸ συμβαίνει παντοῦ, ἀλλὰ ἐδῶ, εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, ἡ διαφορὰ εἶνε ἀκόμη μεγαλύτερα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ γραφομένη γλῶσσα πρέπει νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατόν ἀπλουστερά καὶ νὰ πλησιάζῃ τὴν ὀμιλουμένην. Διότι τότε εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐκφρασθῇ καλλίτερα, ζωηρότερα, καὶ νὰ γίνῃ καταληπτὸς περισσότερο. Ὅπως ὑπάρχει ὀμιλία σχολαστικὴ, ἔτσι ὑπάρχει καὶ γράψιμον σχολαστικόν. Καὶ ὅπως γίνονται γελοῖοι ὅσοι ἑλληνίζουσιν ὅταν ὀμιλοῦν, ἔτσι γίνονται γελοῖοι καὶ ὅσοι τὸ παρὰ κ α μ ν ο υ ν ὅταν γράφουσιν. Πάν μέτριον ἀριστον ! Ἴδοὺ μίαν παρομίαν, ποῦ ἐφαρμόζεται παντοῦ καὶ πάντοτε, — ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τοὺς βαθμοὺς, διότι τὸ μετρίως δὲν εἶνε ποτὲ ἀριστον . . . »

Αὐτὰ εἶπαμεν προχθὲς μετὰ τὸν φίλον μας Μικρόν Ἀθηναῖον. Καὶ ἐπειδὴ ἀπαντοῦσα εἰς μίαν ἀπορίαν σου, ἢ ὁποῖα μοῦ ἐφάνη εὐλογος καὶ τὴν ὁποῖαν ἴσως εἶχατε πολλοί, διὰ τοῦτο ἔκρινα καλὸν νὰ σοῦ μεταδώσω τὴν συνομιλίαν μας.

Σὰς ἀσπάλαμαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ

Τζιτζικά, τί τερετίλεις Πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ, Καὶ ταῦτιά μας τὰ σκοπεῖς Μετὴν ἴδια μουσική ;

Ποῖός σου πιάνει, ποῖός σου σφίγγει, Τζιτζικά μου, τὸ λαρύγγι ; Ὁ λαμῖός σου δὲν ποιεῖ ; Ποῦ τὴν βρῖσκεται τὴ φωνή ;

Σὺ, ποῦ σ' ἐψάλε τὸ πάλαι Τῶν Ἀνακρεόντων λύρα, Τὴν ἀμεριμνή σου μοῖρα, Στὰ κλαδιά τῶν δένδρων ψάλε.

Δὲν φροντίζεις πῶς θὰ φᾶς, Μόνο τὴν δροσιὰ ρουφᾶς, Κι' ἡ δροσιὰ δὲν θέλει πέφειν ; Ἐάν δὲν τρώς, τί θὰ χωνεύῃς ;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ [Ἐκ τοῦ ἔργου ἐπιπέμεινος ἀνεγέρουσι Πίτερους του ὑπασπιστῆ-Φιλοσόφου]

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'.

Δεν παρηγορήθηκαν πολύ με τον περίπατό τους. 'στό περιβόλι, κι ανέβηκαν 'στό σπίτι. 'Εκει, καθώς έγύριζαν από δωμάτιο σέ δωμάτιο, έφθασαν και 'στό γραφείον του μπαμπά των.

'Επάνω 'στό τζάκι, ήταν δυο βάζα πολύ εύμορφα.

— Τί ώρατο! φωνάζει ο Τάκης, και πέρνει το ένα για να το κυττάξη από κοντά.

'Εκει πού το εκύτταζεν, είτε από την συγκίνησή του, είτε από άλλο λόγο, — δεν ξεύρω πώς, — του πέφτει έξαφνα από το χέρι κάτω. 'στό πάτωμα και γίνεται θρύψαλα!

Ο μπαμπάς, μόλις άκουσε τον κρότο, έτρεξε.

— Ποιός έσπασε το βάζο; έρωτά.

— 'Εμείς! άπαντούν μαζί και τ'α δυο άδελφια.

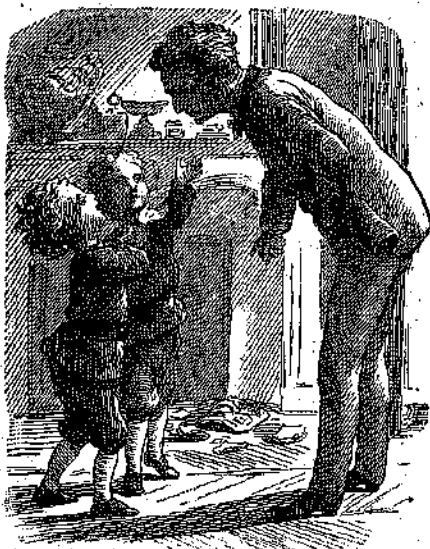
— Και πώς το κατορθώσατε;

— Νά, έτσι! λέγει ο Τοτός.

Και άρπάζει στη στιγμή το άλλο βάζο, και το άφίνει να πέση κάτω, όπου έγινε και αυτό χιλία κομμάτια!

Ο Τάκης και ο Τοτός παρηγορήθηκαν για τή στέρησι της Διλικίας, με τή ζημία που έκαναν και με την τιμωρία πού τους έβαλέν ο μπαμπάς. Γιατί εκείνο το μεσημέρι τους άφισε νηστικούς, — κ' έτσι μπόρεσαν να χωνέψουν και τ'α άγουρα μέσπιλα πού έφαγαν!

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

— Είσαι ήμερη σαν τόν 'Ιώβ! απήγησεν ή Χαρά Σύμβορν.

— Μά και σύ; άνεκραξεν ή Αίμιλια, κοκκινίζουσα ως ταυτιά. Σε παρακαλώ, Χαρά, μή με κολακέυης. Τόσον όλίγον καιρόν πού με γνωρίζεις, δεν είδες παρά τήν καλήν μου όψιν. Νά ήξευρες όμως τί κακόν χαρακτηρήκω πού έχω! Κάποτε, όταν μου έναντιόνονται, με πιάνει θυμός φοβερός. Καλλίτερα να σε προειδοποιήσω: διότι καμμίαν ήμέραν είμπορεί να με ίδης έξαφνα πολύ διαφορετικήν άφ' ό,τι με ξεύρεις, και να παύσης να με άγαπάς.

Αυστυχής Αίμιλια! Της έστοιχίσε πάλυ να κάμνη τοιαύτην έξομολόγησιν

ένώπιον ξένων: άλλ' ή ειλικρίνειά της ή μεγάλη δεν άνείχετο έγνώμια, των όποιων έγνώριζεν ότι ήτο άναξία.

— Μάγαπας ακόμη λίγο; ήρώτησε σιγά τήν Χαράν μετά τήν γενναίαν της έξομολόγησιν.

— Διπλά από πριν, απεκρίθη αυτή: άλλ' άν σε πιάση ποτέ ο φοβερός και τρομερός αυτός θυμός, πού σε κάμνει τρελήν, να έλθης εδώ να σου φορέσω αυτόν τόν ζουρλομανδύαν, να! Και τήν ένηγκαλίσθη σφιγκτά.

Η ΠΑΛΑΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ Αίμιλια

«Καλησπέρα, κυρία Φάγγ. Είμαι πολύ μελαγχολική άπόψε, κ' έρχομαι να συνομιλήσω όλίγον μαζί σας, δια να συνέλθω.

«Σήμερα συμπληρούνται δύο μήνες άπό τού έξαφνα εις τόν Κιμπασσέτον...

Ω, τί άργά πού πέρασαν οι δύο αυτοί μήνες!

«Μου δείχνετε τόν Κάρολον, δια να μου 'πητε βέβαια ότι ο καιρός μου δεν έπήγεν όλως δόλου χαμένος. Ναι, είμπορεί: άλλ' αυτό δεν μ' έμποδίζει να αισθανώμαι συχνά νοσταλγίαν... Ξεύρετε ότι ο Κάρολος έχει μεγάλην κλίσιν δια τ'α μαθηματικά; Μόγος του έχει μάθη περισσότερα από τόν άδελφόν μου Δίκ. Θά 'πητε ότι ο Δίκ είνε μόνον δεκατριών χρόνων: άλλ'α για συλλογισθήτε και πέντους καθηγητής είνεν! 'Εδειξτε εις τόν Κάρολον τ'α όλίγα πού ήξευρα έγώ, κ' έκαμε πρόδους... Είμαι πολύ εύχαριστήμένη πού τον έσυμπύθησεν ο δικαστής κ. Δάβενπορτ.. Διατί εκπλήττεσθε; κανείς δεν σας έκαμεί λόγον περί αυτού; 'Ιού λοιπόν πώς συνέβη:

«'Η Χαρά, άστειευομένη, διηγείτο εις τόν κ. Δάβενπορτ, ότι διερχομαι τας ώρας της άνεσιώς μου, κάμνουσα ανταγωνισμόν εις τόν κύριον Σμάρτ τόν διδάσκαλον. Τοῦτο έκίνησε τήν περιέργειαν τού δικαστού να γνωρίση τόν «μαθητήν» μου Κάρολον, και τώρα είνε φίλοι στενοί! Ο κ. Δάβενπορτ ένθουσιάσθη μαζί του, και ο Κάρολος τώρα πετά εις τούς ουρανούς, διότι είμπορεί να έχη δσα βιβλία του χρειάζονται, άπό ο δικαστής έθεσεν εις τήν διάθεσίν του όλην του τήν βιβλιοθήκην. Τοῦτο είνε εύχαριστόν ύφ' όλας τας έπόψεις, κ' εύχαριστήσα πολύ τήν Χαράν, πού έγινεν ή αιτία.

«Τί άστεϊόν πού είνε να όμιλώμεν δια τόν Κάρολον δίπλα του, χωρίς να ήξεύρη ότι άποτελεϊ το θέμα της γραπτής μας συνομιλίας! 'Ιδέτε τον, δεν σηκώνει τ'ο κεφάλι από τ'ο τετραδίον του. Είνε τόσον εύτυχής με τήν ιδέαν ότι θά υπάγη σχολείον τόν έρχόμενον χειμώνα, ώστε δεν θέλει να χάση ούτε στιγμήν. Μου διηγήθη όλα δσα υπέφερε πριν έλθω εδώ. Δεν άπορώ πλέον δια τήν ύπομονήν, με τήν όποιαν υπέφέρει τούς θυμούς του παππού και τας ιδιοτροπίας της γιαγιάς. Κατά βάθος ο παππούς τόν αγαπά πολύ, και μολονότι τόν κακομεταχειρίζεται κάποτε, τόν εκτιμά, διότι «δεν υπάρχουν κατεργάριδες εις τήν οίκογένειάν του, και διότι και αυτός ο 'Ιδιος είνε καλός και τίμιος παιδί, εργατικώτατον.»

Ξεύρετε ποίον ύπαινίσσεταϊό παππούς, όμιλών περί προσώπων πού είχαν κ-α-τ-ε-ρ-γ-α-ρ-ι-δ-ε-ς εις τήν οίκογένειάν των;... 'Αλήθεια, κάτι έχω να σας διηγηθώ περί της Δόρας Τόπλιφ. Κανένα κορίτσι δεν τήν χωνεύει, και όλα άνεξαιρέτως τήν κακολογοῦν από πίσω της: όταν όμως είνε έμπρός, της κάμουν ένα σωρό τ-ε-μ-ε-ν-ά-δ-ε-ς. Και έκείναι

ακόμη πού λέγουν τ'α χειρότερα εναντίον της, κολακεῦονται εις τ'ο έπικρον όταν καταδεχθῆ να τας χαιρετίση άπλω εις τόν δρόμον. Αυτό με θυμώνει εις τόν ύκέρτατον βαθμόν: άλλ' ό,τι με θυμώνει ακόμη πρισσότερον, είνε ή συμπεριφορά της μίς Δόρας άπέναντι της Σένης Γιλίθδινς. Τήν Τετάρτην, ή Σένη έλησιμόνησε νανάφη από νωρίς τήν φωτιάν. ('Αλήθεια, τί άφηρημένο κορίτσι πού είνε! νομίζει κανείς ότι εύρίσκειται αιωνίως εις τ'α σύννεφα. 'Η Χαρά λέγει ότι προσπαθεί να εύρη καμμίαν όμοιοκαταληξίαν.) Λοιπόν, τήν Τετάρτην έκαμνεν ένα κρύο διαβολομένο. Φωτιά ακόμη τίποτε. Φθίνει ή μίς Δόρα Τόπλιφ.

«— Τί χάλ'α είνε αυτά; ειπεν. 'Α Σένη, δεν κάμνεις καθάλου καλά τ'η δουλειά σου!»

«'Η Σένη δεν απεκρίθη. Γουατιστή άπέναντι της; θερμάστρας, έσώρευε ξύλα, των έποίων ο καπνός τήν έπιανε 'στό λαιμό κ' έβηγε σαν άρρωτη. 'Οταν όμως ή Δόρα προσέθεσε και μίαν ύβριν, ή Σένη έσηκώθη:

«— Πώς μου όμιλείτε έτσι, Δεβόρα; «— Όπως όμιλώ πάντοτε εις τούς κατωτέρους μου! απεκρίθη εκείνη.

«'Η Σένη έβγαλε μίαν πινυμένην φωνήν, κ' έφυγε σκεπάζουσα τόν πρόσωπον με τ'α χέρια της. Εκύτταξα γύρω μου, δια να ιδώ ποία θά έπέρνε τ'ο μέρος της. Καμμία! όλοι, και αυτή ακόμη ή Χαρά, έλεγες ότι μετεμορφώθησαν εις στήλην άλατος, όπως ή σύγγος τού Λώι. Μου ήρχετο να τες δείρω!

«'Ελησιμόνουσα ότι ήμουν ακόμη πολύ καινούργια, ώστε να έχω τ'ο δικαίωμα να εκφράσω γνώμην...

«— Είνε φοβερόν! έφώναξα: έπρεπε να εντρέπεσθε, μίς Δόρα!

«Κ' έτρεξα κατόπι της Σένης, δια να τήν παρηγορήσω. 'Ημουν τόσον θυμωμένη, ώστε έτρεμα

«— Μην κλαίς, καλή μου Σένη, της είπα, κ' έπέρασα τ'ο χέρι μου εις τήν μέσην της όπως ήμπορεσα; — διότι τ'ο χέρι μου δεν είνε πολύ μακρό, ή δέ μέση της πρέπει να έχη περίμετρον τουλάχιστον έβδομήντα εκατοστών!

«— 'Αφήστε με! μου ειπεν άπωθούσά με: και άνοιξε τόν σουγιάν της με ύφος τραγικόν.

«'Ητο τόσον εξημμένη, τόσον έξω φρενών, ώστε ένόμισα πραγματικώς ότι είχε σκοπόν ναύτοκτονήση. Κ' επάγωσα από τόν φόβον μου.

«— 'Ηθελα να πέθαινα! έφώναζεν: όλοι με περιφρονοῦν και με μεταχειρίζονται σαν σκουπίδι τού δρόμου.

«Τήν έβεβαίωσα, καθ' όλους τούς τόνους και τούς τρόπους, ότι τ'α κορίτσια τήν αγαπούσαν, ενῶ κατά βάθος περιεφρόνουν τήν Δόραν Τόπλιφ. 'Αλλ'

εκείνη επέμενε να επαναλαμβάνη, ότι δεν τήν ελογόριζε δι' άνθρωπον κανείς... 'Υποστηρίζουσα τ'ο εναντίον, κατώρθωσα κάπως να τήν καθουσχάτω, και άμα ήκουσα τήν φωνήν της μίς Λιχτιμπόντυ, της διδασκαλίσης μας, έσπευσα γρήγορα τήν Σένην εις τόν αντιθάλαμον, δια να κλαύση εκεί με τήν ήσυχίαν της, και επιστρέψασα εις τήν τάξιν, έδοκίμασα νανάφω έγώ τήν φωτιάν.

«Δεν ήτο πολύ φυσικόν, κυρία Φάγγ; Κάποια έπρεπε βέβαια να τήν νανάφη. Και όμως δεν φανιάζεσθε τί έντύπωσιν έκαμνεν εις τ'α κορίτσια ή πρῶξις μου! 'Ενόμίζε κανείς ότι έπεσε κεραυνός!

«Εις τ'ο διάλειμμα ή Χαρά μου ώμίλησε σοβαρώς.

«— Ωρα! σ'οσης λοιπόν να πέρνης τ'ο μέρος όλων των άδικουμένων εις τ'ο Κιμπασσέτον; μου ειπε.

«Και επισήη έσιωπούσα:

«— Μά τί σου ήλθεν, Αίμιλια, να κάμης αυτό πού έκαμες; με ήρώτησε ζωηρώς.

«— Μά ήμπορούσα να κάμω διαφορετικά; απήγησας εις τόν 'Ιδιον τόνον.

«— 'Ετακινώθης άπέναντι όλων!

«— Πώς; και νομίζεις, Χαρά, ότι ή Δόρα Τόπλιφ είχε δικήν να μεταχειρισθῆ; έτσι τήν Σένην; 'Αποκρίσου μου σοβαρώς.

«— Όχι, βέβαια, όχι! απεκρίθη. 'Η Δόρα είνε πολύ άπότομη και δεσποτική: άλλ'α πρέπει κανείς να τήν πέρνη όπως είνε.

«— Και διατί, παρακαλώ;

«— Διότι είνε από μεγάλην οίκογένειαν. Νά ήξευρες τί ώραϊόν σπύτι έγουν και τί λαμπράς συναναστρώφας πού δίδουν!... 'Επειτα, έτσι θέλει αυτή. Θέλει να είνε ή κυρία, θέλει να τας σέρνει αυτή, και δεν θέλει να τας εναντιόνεται καμμία εις τίποτε.

«— Μου είνε αδιάφορον, έφώναξα: είτε θέλει είτε μή, κάθε φοράν πού θά

κάμνη άδικίαν, έγώ θά έξεγειρόμαι!... «— Όποτε δεν θέλεις πλέον νανάφης εις τόν κύκλον μας; μου ειπεν ή Χαρά. 'Αν μαλλώσης μαζί της, έγώ δεν είμπορώ να κάμω τίποτε... θ'α σε αποκλείσουν. Και να ιδής, ότι δύσκολα θά σου συγχωρηθῆ και τ'ο σημερινόν πραξικόπημα.

«Θα πιστεύσετε, αγαπητή μου κυρία Φάγγ, ότι ήρχισα να κλαίω σαν παιδί;... 'Ολίγον μ' έμελε δια τήν Δόραν Τόπλιφ: άλλ' ή ιδέα ότι ήμπορούσε να μου θυμώση όλη ή τάξις, ήτο πάρα πολύ λυπηρά δι' έμέ. 'Η φύσις

Μά διατί είδατε τόσον ψυχρά μαζί μου; (Σελ. 70, στήλ. α'.)

μου είνε τοιαύτη: δια να ζήσω, έχω ανάγκην της επίδοιμασίης, της ύποστηρίξεως, και προπάντων της αγάπης των άλλων.

«'Αλλά τ'ο περιεργότερον από όλην αυτήν τήν ιστορίαν, είνε ότι αντί να με μεμφοῦν αι άλλαι, ή να με αποκλείσουν, όπως έφοβείτο ή Χαρά, μου έκαμνεν άπεναντίας ένα σωρόν έπαινοῦς, — άλλ' έννοείται εις τ'ο αὐτί.

«— 'Η Δόρα έγινε πάρα πολύ άπερηγανή! μου ειπεν ή Βεργινία Κούρτις: ήτο καιρός να τ'ο έννοήση, και έμεθα

Ἀμύδραν Λαμψίν καὶ Διαβολογιατρὸν — ἡ Πειραϊκὴ Νῆξ μετὰ τὴν Ἀθήνα τῆς Ἐρήμου, Ἐρῶδραν Καυέλιαν, Ἄγγελον Χαράς, Βοσκὸν τῆς Ροδόπης καὶ Ὀρέλιον Τρωαδίτην — ἡ Θερμὴ Βροχὴ μετὰ τὸ Καλῶς Ὀρισίαι, Ἐξορίστον Ναπολέοντα, Ἀμύδραν Λαμψίν καὶ Ἑλληνικὴν Σμαίαν — τὸ Ἄγρὸν Περιστεράκι μετὰ Σμαράγδιον Περιδόροισιν, Λευκὸν Κρήνον, Ἀδέρα, Μαρίδαν τοῦ Ἐδρίσκου καὶ Βροχτὴν τοῦ Διδός — ἡ Δούκισσα τῶν Σαλῶνων μετὰ τὸν Δούκα δ' Ἀλασάν, Γιοχάσολερ, Ἄρθος τῆς Ἑλπίδος, Ἐνδομοῦ, καὶ Μικρὰν Βιοδοσίην — ὁ Πλατινίτης Ἀφροδίτη μετὰ τὴν Ἑλένην Σίλβα, Βοσκὸν τῆς Ροδόπης, Ἀστέρα τῆς Ἀρατολῆς, Ζαππίδα καὶ Κορασιμύδων — ἡ Ἀλκωνίς μετὰ τὸν Ἄγγελον Ἀμυρινόν, Χροσάπτερον Ἀλεξάνδρα, Ζίραν, Κάμερ Σύλβα καὶ Ἑλληνοπούλαν — τὸ Ἀνδρείκελλον μετὰ τὸν Κορινθιακὸν Κύμα, Δόρε μί, Κυθαθηναῖον καὶ Ἀσημορμημένην — ἡ Διοσυκίας Πηγὴ μετὰ τὴν Αἰθέρα, Ποροκάλλι τῆς Σάριτης, Ἀκτὴν τῶν Σκετσῶν, Μόνωσι καὶ Νεράϊδαν τῶν Σκετσῶν — τὸ Ἐνδοξοῦ Μεσοδύριον μετὰ τὸν Γεωμοιματῆσαν, Ἀθήαν Καρδίαν, Μεσοδυριτάκι καὶ Ἄρθος τῆς Ἑλπίδος — τὸ Ἐρῶδραν Νέφος μετὰ τὸ Σερπαντιέν, Ἄγρὸν Περιστεράκι καὶ Γεωμοιματῆσαν — ὁ Διάβολος Ἐσπερίτος μετὰ τὴν Πάλλουσαν Καρδίαν, Ἀθήαν Καρδίαν, Πίκραμένην Καρδούλαι καὶ Χαρομμερην Καρδούλαι — ἡ Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ μετὰ τὸν Ζώρμλεχ, Ὀχθρὴν τοῦ Σηκουάνου, Ἀφρικανιστὸν Ἥλιον, Νεαράν Ὑπαρξὴν καὶ Ἀνθοφόρον Κάτισσαν — ἡ Μυστηριώδης Φύσις μετὰ τὴν Ἀθήαν τῆς Κεραρας, Καπταλατὴν Κόθνον, Νοσταλτὸν Ἑλληνα καὶ Ἀρτιγόνην — ἡ Ἐγγραψίς μετὰ τὴν Δούκισσαν τῶν Σαλῶνων, Χροσάνθεμιδα καὶ Ἀρτιγόνην — ἡ Μελεχρὰ Ἀκτίς μετὰ τὴν Μικροβίαν Πατριανίαν, Προσφιλή Ἀνάμνησαν, Ἄγγελον τῆς Χαράς καὶ Τζάν Μπουλλί.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νῦν προκείμενα περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσουσιν πρώτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ἀρκετόμενα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλε ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Φιλοπατριδα **Γάβα** [EE] δεχθὴ τὴν ἄφραν ἐπιστολήν σου νὰ το ἤθευρὸν ὁ Ἀναγίας, σήμερα σου ἔχει καὶ ὀλίγους ἀμφισβητούς : Δοκίμασαν τῶν Σαλῶνων ([E] γι' αὐτὸ σκάζει ; ἔννοια σου καὶ θὰ το πῶ τοῦ Ἀναγία νὰ σου στείλῃ μίαν συνταγὴν ὁμελέτας ἐν τοσοῦτω εἶσαι πολὺ ἀξίωσις πού καταγίνεσαι εἰς τὴν μαγειρικὴν) Φιλόδορον Μακεδόνα (δὲν εἴμπορὸν νὰ δημοσιεύωσιν αὐτὴν τὴν πληροφορίαν) Πλατῆτην Ἀφροδίτην (εὐχαριστῶ πολὺ) Ζιζάνιον Γεωμοισίον (ναί ! Ναυτοπούλαν τῆς Ἀθήρου, Ἀλεωνίδα, Μικρὰν Ἀμαλῶνα, Ἀνδρείκελλον (ἔστειλε) Αἰγιάδην Μεθάνωρ, Ἀπόρονον τοῦ Νέστορος, Κόρην τῆς Σερῶπης (οἱ τόμοι ἐστάλησαν συγχρόνως μετὰ τὴν περὶ σου ἀλλὰ θὰ ἐβράδυναν ἴσως εἰς τὴν λογοκρισίαν, ἐλπίζω νὰ τοὺς ἔλαβες πλέον πῶς δὲν σου ἤρσαν τὰ μακρόνια τοῦ Ἀναγία ; τὰ ἰδοκίμασε ;) Κρόταλον (περιεργὰ τὰ θνερά σου ἐλπίζω ὅμως διὰ τὴν κακογραφίαν δὲν θὰ ἐπαναληφθῆ, εἰ) Μανταρινοφόρον, Ἀνδρείαν Σουλιώτιδα, Ὀλυμπία (ἔστειλε) Μιθροδίτην (ἄρῳ οἱ ἀδελφοὶ εἶνε ἰδικαί σου, δὲν πειράζει ἂν τὰς ἔγραψαν ὁ μπαμπᾶς) Χωλδρὸν Διάβολον ([EE] ὅλα τὰ καλά τὰ εἶχαν οἱ ἐπιστολαί σου μόνον ἡ συντομία τοὺς ἔλεπε: τώρα τὴν ἔχουν καὶ αὐτὴν, ὥστε δὲν ἀπαιτῶ πλέον τίποτε) Θεοπροβλήτορ Μαρτῆλ (ὄχι ἀνάγκη ὥστε φροντίσας νὰ σταλοῦν) Ὀβελίσκων τῆς Ἐλεσπάζρας (ἔχω καὶ εἰς τὸ Κάθρον, ἄλλ' εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἔχω τοὺς περισσεύτους δὲν θὰ

ἦτο κάπως προσβλητικὴ ἔκείνη ἡ πληροφορία σου ; βεβαίως τὴν ἔγραψες χάριν ἀστεινότητος, ἀλλὰ θὰ το ἐνοήσῃ ὁ ἄλλος) Κλέαργον, Ἐρμῶνην Σανθοπούλου (μ' ἔρωτες πράγματα πού τα λέγει ὁ Ὀμήγος) σὲ παρὰ κέμω εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον φυλ. 1 σελ 10. E, εἶδες τὸ ψευδωνυμῶν σου ;) Πρωσὸν Χαδάρη (πολὺ μου ἤρσαν ὅσα μου γράφεις περὶ τοῦ δυστυχοῦς μας φίλου) Ἐδθ. Ἀλεξογιάννην (εὐχαριστῶ πολὺ) Τριφύλλη (ἔστειλε) ἔγινες καλά ; εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὰ νέα ἔσπαθωματα) Ἀνδρομάχην Βροττοῦ (ἂν δὲν εἶδες ἕως τώρα κανέν, σημαίνει δεῖ ἡ συλλογὴ σου ἐχάθη) Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν, (ἔστειλε 25 τετράδια) Μυστηριώδη Φύσιν [E] βέβαια ἦτο λάθος τυπογραφικὸν καὶ σου γράφω ἔδωθ' ἐν εὐθυμίᾳ, εἰς νὰ ἐπιρρωθῆ) Ὀρέλιον Τρωαδίτην (εὐχομαι τὰ ἔρσινα εἰς τὸν Σύλλογον σου, μὰ δὲν ἔχω νὰ σοὺ διατάξω τίποτε, εἰ κρινεῖτε καλὴν καὶ ὅ,τι εἰσπῶσθε θὰ το κάμειτε μόνοι σας) Βροχον τοῦ Παλῆρου (ναί ἄλλα νὰ γράφεις πάντοτε καὶ τὸ ψευδωνυμῶν σου μὰ δὲν τὸν ἐνομά σου) Ἀσπὸν τῆς Ἐρήμου ([EE] διὰ τὴν ὄρασαν ἐπιστολήν πολὺ με συνηθίσατε) Μικρὸν Καλιτέγγην, Ἀρτιανὸν (ἔστειλε) εὐχαριστῶ πολὺ) Βόχαριον (ἔστειλε) εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς) Μελεχρὰ Ἀκτίνα, κτλ. κτλ.

Ἐς ὅσας ἐπιτελοῦν ἔλαβη μετὰ τὴν 21 Φεβρουαρίου ἐπικυρήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Δι' ἄλλοις δεκατὶ μέχρι τῆς 7 Ἀπριλίου.

Ὁ γὰρ τῆς τῶν λέξεων, ἐπὶ τοῦ ὁμοίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λέξεις τῶν αἰ διαγομίζωσιν, πηλείται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φιλίαν, ἂν ἕκαστος παρίσχη 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

109. Αεθέρωφος.
Δὲν ἄρχει πολὺ ἕνα φῶρ.
Σὲ λουλοῦθ' ἔλο χάρι,
Ἄνεα, νὰ μεταβληθῆ;
Κρητικὴ ἀντανουμία
Ποῦ θὰ εὐρῆς μ' εὐκολία
Ὡς οὐρὰ ἂν τοῦ κολληθῆ.
Ἐστὴν ὑπο τῆς Ἀμυρῆλλοῦς

110. Συλλαβογράφος.
Ἐν με γράμμα ποταμῆς
Νὰ ἐνωθῆ ὁληθῆ,
Ἄρατον ἄνεο; παρενθύς
Ὁ λῦτης θὰ μυρση.
Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ἀρχαίου Ἑλλήνου

111. Τονόγράφος.
Τῆς Τουρκίας ποταμῶν
Ἄν προπαροφουτοσίης
Κ' εἶσαι αὐτὸ πού θὰ βρεθῆ...
Τίτε ἀρετικῶς θὰ με λῶσῃ;
Ἐστὴν ὑπο τοῦ Κροῦλοῦ

112. Ἀναγραμματισμός.
Εἰς χώραν γινωστοτάτην εὐδὺς θὰ μεταβῆ;
Ποῦ εἶνε στὴν Ἀσίαν, ἀρετὴ νὰ το βλεθῆ;
— Μὰ πῶς ; — Ἐκ τῶν προσώπων τῶν καθῆς [τῆς Γραφῆς]
Ἐν κακοφημισμένον καὶ ταναγραμματισῆς
Ἐστὴν ὑπο τῆς φωνῆ-φου

113. Ρῶμβος.
1. — Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ἐστὶ δάσος, [θὰ εὐρῆς]
2. — Τὸ δευτέρον ἕνας Θεὸς θὰ σχηματισθῆ [εὐδὺς]
3. — Τὸ τρίτον εἶνε νόμισμα. [ἀλλ' ὄχι] [ἑλληνικόν].
4. — Στὸ Κράτος, ἐθαρίσειτε ποτὲ τὸ Περ- [σικόν].
5. — Θυθεῖται τὸ περιπτον μου τῶν ποτα- [μῶν δηλοῖ]
6. — Κι' ἀντινομία τέλος τὸν νόμον συμ- [πληροῖ].
Ἐστὴν ὑπο τῆς Ἑρεβώδου Ἀντιοῦ.

114. Κλιμακωτόν.
Γάντικατασταθῶν οἱ ἄσπερίσιο
εἰς γράμματων οὐτως, ὥστε
ναγανώσονται ; δεξιὰ Ἀπό-
στολος, ἀριστερὰ ἀρχαῖος θεός
εἰς τὴν ἄνω βαθμίδα πόλις τῆ
Γαλλίας, εἰς τὴν μεσσίαν πρό-
θεσις καὶ εἰς τὴν κάτω μέλος.
Ἐστὴν ὑπο τοῦ Παρηγοροῦ Ἀγγέλου

115-116. Μεταμορφώσεις.
1. — Ὁ γῆρων δι' 9 μεταμ. νὰ γίνῃ Νέος.
2. — Ἡ ἔλη δι' 9 μεταμ. νὰ γίνῃ Πνεῦμα.
Ἐστὴν ὑπο τῆς Κυριακῆς
117. Μαγικὴ Ἐκδοὺ ἄνευ εἰκόνας.
Γιάννην, δὲν σου εἶπε τίνας ἦσαν τὸ πον-
ηλ, πού κρατοῦσε ὁ Κώστας ;
— Ποῦ ποῦ ; ἐγὼ δὲν εἶδα τίποτε.
— Πῶς δὲν εἶδες ; Ἀγαλλὰ εἰς δὲν βλέ-
πεις ποτέ... Πρῶτος ἔμακ τοὺς συνδραμητῆς
τῆς Διαπλάσεως, νὰ σου πούν καὶ εἰ ποῦλι
ἦταν. Ἐστὴν ὑπο τῆς σου τοῦ Κόρμαρ

118-122. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνός γράμματος ἐκάστη τῶν
κάτωθι λέξεων διὰ θεο ἄλλων, πάντοτε ἐν
αὐτῶν, σχηματίζε ἄλλα, τίλας λέξεις :
Ἐλίκη, ποῦς, ἦρος, ἄλλος, ραός.
Ἐστὴν ὑπο τῆς Μυστηριώδους Φύσεως

123. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κητου-
μένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὴ
τρίτην τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέτης, ὁποτελοῦν
Κράτος τῆς Εὐρώπης :

1, Θεὸς ἀρχαῖος. 2, Ὀρυκτὸν. 3, Μοῦσα.
4, Βασιλεὺς μυθικός. 5, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
Ἐστὴν ὑπο τοῦ Κικκουράου Ροδίνου

124. Ἑλλητισοῦμφωνόν.
καα - αηρ
Ἐστὴν ὑπο τοῦ Θεοφάνου τῶν Κυθήρων
125. Γρόφος.
: : : ΔΓ +
ΥΡ
Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ἀρχαίου Μαρτυροῦ

ΔΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ ὁμοίου 51-59

608. Ἰππίας (I, π, α.) — 609. Αἰθῆρ (αἰ!
θῆρ) 610. Ἰαμὸς - Ἄμος.

611. Α ΕΣΙ Κ
Μ Ε Ν Υ Γ
Σ Ο Υ Σ Α Δ Γ
Ο Ρ Υ Κ Τ Ο Ν Ο
Μ Υ Σ Τ Η Ρ Ι Ο Ν Σ Α Κ Ο Σ
612. Ἄδρος-δῶρον. — 614. Παγωτὸ (ΠΛ-
ΓΩ ΤΟΤὸ μου...) — 618. Τῆς Ἀρσῆς;
(1813) τῆς Λεψίνης (1813), καὶ τῆς Σαβόδας
(1866). — 616. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τῶν Δ,
I, : Ἄρτιος, Ἰανός, Γραία, Λεῖα, Ἡλίσκος
= ΑΙΓΑΗ. — 617. ΠΑΡΟΣ - ΑΘΗΝΑ
(Παρμενίαν, ΑΘῆναι, ΡΗνος. ὄνος, ΣΑῦ-
ρα.) — 618. Οὐδέεις πρὸ τοῦ μαθεῖν ἠλίστατο. —
619. Προσοχὴ εἰς τὰ διάφορα ὑποκείμενα.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ συνδραμητῆς τῆς «Δια-
πλάσεως τῶν Παιδῶν»
ὅσοι δὲν δύναται νὰ στείλουν τὴν συνδραμὴν
των ἂν' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακα-
λοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν
Ὀδησοῦ καθηγητὴν κ. Αναστασίον Ν. Μάλ-
τον, (rue Pouschkin No 70), εὐγενῶς
ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμε-
τέρου περιοδικοῦ καὶ ἔπασαν τὴν Ρωσσίαν
Παρὰ τῶ αὐτῶ κ. Ἀντιπροσώπων ἐγγράφοντα
καὶ νῦν συνδραμητῆς! ἐξ ἀσφαλτοῦ πάλαις τῆς
Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγεῖλαι περὶ
ἀποστολῆς τῶμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς
«Βιβλιοθήκης» τῆς.